

IS_{HALL} LOVE ALL M_{ANKIND}.

The Light

ISSN:2754-2661

July
2026

A multilingual journal of Islam.

International Organ of the Centre for the Worldwide Lahore Ahmadiyya Community.

WE BELIEVE

The Holy Prophet Muhammad (s) is the Last Prophet. After him, no prophet, old or new, can ever come.

The Holy Quran is complete, with no verses missing.

The Holy Quran is perfect, and none of its verses is abrogated.

Webcasting on the world's first real-time Islamic service at

www.virtualmosque.co.uk

Editors

Managing Editor Lord Shahid Aziz (UK)

Ivory Coast - Mr Abou Tienne, **Suriname** - Prof

Robbert Bipat, **Uruguay** - Prof. Ubaldo Pino

Contents

The Call of the Messiah	2
Divine Messages by Jalal ud Dean	8
Islam and Mental Health by Gavin AbdulHamid Bushe	11

[Het licht - The Light \(Dutch\)](#)

[La lumière - The Light \(French\)](#)

[La luce - The Light \(Italian\)](#)

[La luz - The Light \(Spanish\)](#)

Broadcast Schedule (UK time)

1. Mon to Thursday

1900 - Urdu - تدبر القرآن

19:30 - English - Reflections on the Holy Quran

2. Friday 13:00 Friday Service

3. Saturday

14:00 - Urdu - Pure discussions WhatsApp group

Podcasts of all broadcasts are available on Podbean and Spotify.

Broadcast Venues

- <https://www.facebook.com/LahoreAhmadiyyaCommunity/>
- <https://www.youtube.com/c/WorldwideAhmadiyyaAnjumansLahore/videos>
- <https://creators.mixlr.com/recordings>

Our websites

- [International H.Q.](#)
- [Research and History](#)
- [The Woking Mosque and Mission](#)
- [The Berlin Mosque and Mission](#)
- [Quran search](#)
- [Blog](#)

Congratulations

Ohio Jalsa

Our brothers and sisters held a very successful international two-day gathering in Ohio. Many overseas delegates attended the function. For many decades, the gathering has been organised with great success.

We congratulate our friends and pray for their success. May Allah grant them the resources to hold even more successful gatherings (Amin).

The Call of the Messiah

Jihad Today

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad:

The Mujaddid of the Fourteenth Century

The Qur'anic Foundation for Jihad

The central question in modern discourses on Islamic jurisprudence is whether the Holy Qur'an permits Muslims to wage war simply because others do not accept Islam, or whether fighting is restricted solely to defensive operations against active persecution. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835–1908), the founder of the Ahmadiyya Movement, argued that the Qur'an consistently teaches the latter. According to his writings, Islam never sanctioned aggressive warfare for the propagation of faith. Rather, permission to fight was granted only after prolonged, systematic persecution and solely to protect freedom of conscience. This interpretation is rooted directly in the text of the Qur'an, supported by the historical practice (*Sunnah*) of the Holy Prophet Muhammad (s), and reinforced by authentic prophetic traditions (*Hadith*).

The word *jihad* itself, derived from the Arabic root *jahd*, connotes the endurance of rigorous conditions and striving to the utmost for the achievement of a noble purpose. The classic Arabic lexicon *Taj al-Arus* clarifies this linguistic reality: "The true meaning of *Jihad* is not to hold back anything and to put forth every effort and to achieve the purpose in view by forcing oneself."

Thus, the primary meaning of *jihad* is not military warfare (*qital*), but comprehensive spiritual, intellectual, and moral exertion in the cause of God.

The Historical Context of Revelation

For approximately thirteen years in Makkah, the Holy Prophet Muhammad (s) and his followers endured severe persecution - tor-

tured, economically boycotted, expelled from their ancestral homes, and, in several instances, brutally murdered. During this entire Makkan period, permission to retaliate was not granted. Instead, Muslims were repeatedly instructed to remain patient and return evil with good. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad emphasised that this historical chronology is fundamental to understanding the philosophy of *jihad*: permission for armed struggle came as a last resort to halt ongoing persecution, never as a tool for expansion.

The First Permission to Fight

The initial Qur'anic permission to engage in armed defensive action is found in Surah al-Hajj: "Permission to fight is given to those upon whom war is made, because they are oppressed. And surely Allah is well able to assist them—Those who have been driven out from their homes unjustly only because they say: Our Lord is Allah." (Holy Qur'an, 22:39–40)

These foundational verses explicitly identify the moral parameters required for defensive fighting: War has already been actively initiated against the Muslims ("*those upon whom war is made*"). The targets of violence are explicitly *oppressed*. They have been unlawfully driven from their homes solely for their religious conviction. It is worth remembering that war can be waged in many different ways, not just militarily – propaganda, freezing assets, and trade embargoes are all different forms of warfare.

The passage continues by explaining that if aggressive religious persecution is left unchecked, "*cloisters and churches and synagogues and mosques wherein the name of Allah is oft remembered would utterly be pulled down*" (22:40). Thus, the fundamental objective of armed resistance in Islam is not the imposition of Islamic law, but the preservation of religious freedom for all faith communities. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad continuously cited these verses to prove that the Qur'an permits fighting only to resist tyranny and safeguard the freedom of worship.

Justice limits fighting

Another structural pillar of this defensive

doctrine occurs in Surah al-Baqarah: “Fight in the way of Allah against those who fight against you, but be not aggressive. Surely Allah loves not the aggressors.” (Holy Qur’an, 2:190)

This verse contains both an explicit permission and a strict ethical boundary. Muslims are permitted to fight exclusively those who actively wage war against them. They are strictly forbidden from initiating aggression.

The subsequent verses (2:191–193) refer directly to the pagan persecution and expulsion of Muslims from Makkah, concluding with the definitive mandate that fighting must cease the moment persecution stops (“but if they desist, then there should be no hostility except against the oppressors”, 2:193). Hazrat Maulana Muhammad Ali notes in his commentary that these injunctions do not authorise perpetual warfare but strictly regulate defensive operations undertaken to end tyranny. The command “be not aggressive” remains the governing principle of Qur’anic engagement.

Absolute Freedom of Conscience

Regarding the spread of faith, the Qur’an establishes an absolute legal barrier against coercion: “There is no compulsion in religion...” (Holy Qur’an, 2:256)

If faith cannot be forced, then military force can never legitimately be used as an instrument of conversion. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad argued that this verse establishes a permanent, unalterable principle that governs all other textual passages concerning interactions with non-Muslims. Likewise, the Qur’an states: “And if thy Lord had pleased, all those who are in the earth would have believed, all of them. Wilt thou then force men till they are believers?” (Holy Qur’an, 10:99)

These passages demonstrate that genuine belief must arise from internal conviction, rendering any military campaign for religious expansion a direct violation of Islamic law.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad’s Textual Clarifications

In his seminal work, *The British Government and Jihad* (1900), Hazrat Mirza Ghulam Ahmad

summarised the Qur’anic position by demonstrating that the wars of the early Muslim community were entirely defensive. He rejected the orthodox medieval consensus that Islam commands believers to attack peaceful non-Muslims: “Is it a virtuous deed that a man is going about in the marketplace, we have no connection with him so much so that we don’t know his name and he doesn’t know our name, but despite this we take a shot at him intending to kill him? Is this religious behaviour?” (*The British Government and Jihad*, pp. 11–12.)

He further elaborated on the moral tragedy of radical misinterpretations: “It is a matter of regret and of shame that a man whom we do not know at all, with whom we have no enmity, and who is going about his lawful business, we shoot him dead at random and in an instant make his wife a widow, his children fatherless and his house a place of mourning. Is such killing taught in the Quran or Hadith?” (*The British Government and Jihad*, pp. 12–13.)

He clarified that he was not eliminating the authentic Islamic doctrine of *jihad*, but rather stripping away the distortions introduced by political opportunism: “It should be remembered that the doctrine of *jihad* as understood by the Muslim *ulama* of our day, who call themselves Maulvis, is not true... These people are so persistent in their belief, which is entirely wrong and against the Quran and Hadith, that the man who does not believe in it and is against it is called a Dajjal.” (*The Jihad* (Pamphlet, 1900. See also Malfuzat, Vol. 2, p. 54.)

Hazrat Maulana Muhammad Ali’s Systematic Formulation

Hazrat Maulana Muhammad Ali synthesised this understanding into two core principles:

1. *Jihad* fundamentally means exerting oneself to the utmost limit of one’s capability, whether through intellectual discourse, moral self-reform, or physical action, as broadly applied throughout the Qur’an.
2. When the term is used in its narrower, military context (*qital*), it refers exclusively to

fighting in self-defence and to the preservation of universal religious freedom for all humanity.

Consequently, all systematic efforts to share the message of Islam through peaceful dialogue and academic engagement represent the highest forms of *jihad*. Conversely, any aggressive military campaign for religious dominance falls completely outside its legitimate Islamic definition, as it directly contradicts Surah 2:256.

***Jihad* in the Hadith**

The interpretation of *jihad* presented by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad is reinforced by the recorded sayings and practices (Sunnah) of the Holy Prophet Muhammad (s). The Hadith literature demonstrates that military engagement was subject to strict ethical restrictions, and that the Holy Prophet (s) explicitly prioritised spiritual development, patience under adversity, and intellectual engagement as the superior forms of *jihad*.

The Prophet's Practice of Amnesty

The practical conduct of the Holy Prophet (s) perfectly mirrored the Qur'anic decree against religious compulsion. Upon the historic, peaceful conquest of Makkah—when he possessed absolute military supremacy over the Quraysh tribe members who had spent over two decades torturing and killing his followers—he did not demand forced conversions. Instead, he declared a comprehensive general amnesty, stating, *"No blame shall lie on you this day; go, you are free."*

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad emphasised that if Islam permitted the sword to compel faith, this moment of total political dominion would have been the primary occasion to enforce it. Instead, the Prophet's universal pardon confirmed that military *jihad* was designed solely to destroy tyranny and secure peace, leaving the conscience of the individual entirely free.

Strict Prohibitions in Warfare

The Holy Prophet (s) established rigorous protections for non-combatants, ensuring that military campaigns never degenerated into to-

tal warfare. As recorded by Ibn' Umar: *"A woman was found killed in one of the battles of the Messenger of Allah, so the Messenger of Allah forbade the killing of women and children."* (Sahih al-Bukhari, Book of *Jihad* and Military Expeditions, Hadith 3015; Sahih Muslim, Book of *Jihad*, Hadith 1744.)

This explicit prohibition was subsequently expanded by Abu Bakr al-Siddiq (R), the first righteous Caliph, who instructed his departing commanders: *"Do not kill women, children, or an aged, infirm person. Do not cut down fruit-bearing trees. Do not destroy inhabited places, and do not slaughter sheep or camels except for food."*

These foundational injunctions prove that Islamic defensive operations targeted only active combatants.

***Jihad* as Truth and Moral Courage**

The Holy Prophet (s) explicitly detached the virtue of *jihad* from violence by identifying peaceful resistance against political tyranny as an exceptional act of devotion: *"The best jihad is a word of justice before a tyrannical ruler."* Sunan Abi Dawud, Book of Trials and Fierce Battles, Hadith 4344; Jami' al-Tirmidhi, Hadith 2174.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad observed that in the modern era, where Islam is primarily attacked through mass media, intellectual publications, and ideological missionary movements, the most urgent and necessary form of *jihad* is the defence of faith through reasoned scholarship, civil discourse, and moral excellence.

The Primacy of the Inner Struggle

The internal moral struggle against base desires forms the spiritual nucleus of Islamic theology. The Holy Prophet (s) stated: *"The mujahid is the one who strives against his own soul in obedience to Allah."* (Jami' al-Tirmidhi, Book on the Virtues of *Jihad*, Hadith 1621; Musnad Ahmad, Hadith 23951.)

This focus on internal purification (*Jihad al-*

Akbar, meaning the greater jihad) is the mechanism through which an individual achieves spiritual proximity to God. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad urged Muslims to abandon violent geopolitics and refocus their energies on this vital, ongoing inner transformation.

The Jihad of Knowledge

The pursuit of intellectual development is framed as a sacred path in prophetic tradition: “Whoever takes a path seeking knowledge, Allah will make easy for him a path to Paradise.” (Sahih Muslim, Book of Knowledge, Book 48, Hadith 2699.)

This elevation of scholarship underpins our contention that the defence of Islam must adapt to the challenges of the age. When the primary threats to faith are intellectual and philosophical, the corresponding *jihad* must be conducted with the pen rather than the sword.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad’s Contemporary Application

The Rejection of Textual Abrogation

A frequent criticism levelled against the Ahmadiyya Movement by contemporary orthodox critics is the false claim that its founder abolished or abrogated the Qur’anic doctrine of *jihad*. This assertion misunderstands his writings. As Hazrat Maulana Muhammad Ali explained, no Muslim who accepts the integrity of the Holy Qur’an can ever deny *jihad*, as its injunctions constitute an integral part of the divine text.

The Ahmadiyya Movement strongly opposes the classical theory of *naskh* (the belief that certain verses of the Qur’an have been abrogated or cancelled by others). In his formal statement of creed, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad wrote: “God speaks to His saints (*auliya*) in this umma... and they are given only an understanding of the Quran, and they cannot add to, or detract from it anything; and whoever adds to, or detracts from it, he is of the devils who are wicked.” (*Tauzi-e-Maram (Clarification of Objectives)*, 1891. See also *Izala-e-Auham, Ruhani*

Khazain, Vol. 3, p. 545.)

Because he held that every jot and tittle of the Qur’an is eternal, it is doctrinally impossible for him to have abrogated the commandment of *jihad*. What he did was to clarify its contextual application, arguing that the physical conditions required for armed military defence were no longer present.

The Defensive Reality of Early Islamic History

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad consistently reframed early Islamic history to counter both orientalist critiques and extremist misconceptions: “*There is not the least truth in the assertion that it is time for resorting to the sword and gun for spreading the true religion and righteousness. The sword, far from revealing the beauties and excellence of truth, makes them dubious and throws them into the background. Those who hold such views are not the friends of Islam but its deadly foes.*” (*Malfuzat*, Vol. 1, p. 45.)

He demonstrated that early converts were subjected to horrific violence simply for their change of faith. When peaceful avenues of survival were exhausted, and the tribal confederacies sought to assassinate the Holy Prophet (s) himself, armed defensive action became a moral necessity to preserve the community.

Conditions for Military Engagement

According to his analysis, physical fighting is an exceptional dispensation, strictly conditional upon explicit environmental triggers outlined in Surah 2:190. In an Arabic address written as a supplement to his book *Tuhfa Golarhviyya* (1902), he clarified: “*There is not the least doubt that the conditions laid down for jihad [in the Holy Quran] are not met at present and in this country; so it is illegal for the Muslims to fight for [the propagation of] religion and to kill anyone who rejects the Sacred Law, for God has made clear the illegality of jihad when there is peace and security.*” (*Supplement to Tuhfa Golarhviyya, Ruhani Khazain*, Vol. 17, p. 83.)

This dynamic legal reasoning leads to a

clear conclusion: while armed combat is a legitimate, conditional legal instrument to resist active military oppression in times of war, it becomes strictly illegal during times of constitutional peace and religious liberty.

The Jihad of the Pen

In the late nineteenth century, the challenges confronting the Muslim world in British India were fundamentally intellectual, characterised by aggressive polemics from Christian missionary societies, the Hindu Arya Samaj, and Western secularists. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad recognised that a military response to ideological criticism was both morally bankrupt and strategically catastrophic. He thus declared the dawn of the “Jihad of the Pen” (Jihad-e-Qalam), authoring over eighty books to defend the theological integrity of Islam.

In *Tohfa-e-Qaisariyyah* (A Gift for the Queen, 1897), he explained his divinely mandated mission: “The second principle on which I have been established is the clarification of the doctrine of Jihad, which some ignorant Muslims have misinterpreted. I have been made to understand by God Almighty that those practices that are currently regarded as Jihad are entirely opposed to the teachings of the Holy Quran.” (*Tohfa-e-Qaisariyyah*, pp. 9–10.)

He defined the contemporary application of this duty as follows: “The Jihad of this age is to strive in upholding the word of Islam, to refute the objections of the opponents, to propagate the excellences of the Islamic faith, and to proclaim the truth of the Holy Prophet, peace and blessings of Allah be upon him, throughout the world.” (Letter to Mir Nasir Nawab, Malfuzat, Vol. 4, p. 331.)

The Role of the Promised Messiah

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad claimed to be the Promised Messiah and the Imam Mahdi, as predicted by the Holy Prophet Muhammad (s). He emphasised that classical Islamic eschatology explicitly predicted that the Messiah would bring an end to religious warfare. He high-

lighted the famous prophetic description of the Messiah recorded in *Sahih al-Bukhari*: {يَضَعُ الْحَرْبَ} yada’ul-harb “He shall lay down the burdens of war.”

Reflecting on this prophetic office, he wrote: “Currently, millions of Muslims are ready to kill other people under the pretence of jihad... They are unable to reach the highest levels of sympathy and cannot cleanse themselves of affectation and pretence. There was therefore a dire need for the avatar of the Messiah. So I am that very promised avatar, who has been sent in the spiritual likeness, personality and temperament of Jesus the Messiah.” (*The British Government and Jihad*, p. 33.)

Civic Loyalty and Religious Liberty

Under the British Raj, Indian Muslims enjoyed unprecedented constitutional protections to practice, teach, and propagate their faith—liberties that had been brutally suppressed during the preceding anarchy of the late Sikh Empire in the Punjab. Because the British administration guaranteed complete freedom of conscience and did not use military force to compel conversions, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad declared that any violent rebellion against such a benevolent government was a violation of Islamic law.

This legal position was not an isolated or politically subservient stance; it represented the consensus (*ijma*) of the leading Islamic scholars of late nineteenth-century India. For instance, Maulvi Muhammad Husain of Batala, a prominent leader of the Ahl-e-Hadith movement and a fierce theological opponent of the Ahmadiyya Movement, agreed on this point: “It is not permissible for the Muslims to fight, or to help with men and money those who fight, against a Government of whatever religion, whether Jewish, Christian, or other, under whom they live in security and are free to discharge their religious obligations. Accordingly, for the Muslims of India, opposition to or rebellion against the British Government is forbidden.” (*Isha’at-us-Sunnah*, Vol. VI, No. 10, p. 287.)

Similarly, the renowned Islamic scholar and leader Nawab Siddiq Hasan Khan of Bhopal observed: “A perusal of historical books shows that the peace, security and liberty which all people have received under this rule have never been obtained under any other rule.” (*Tarjuman-i-Wahabiya*, p. 62.)

Conclusion

The interpretation of *jihad* advanced by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad is rooted in a rigorous, holistic reading of the Holy Qur'an and verified by the hadith and the *Sunnah* of the Prophet Muhammad (s). The scriptural evidence is consistent: the first permission to fight was granted exclusively to resist active persecution, expulsion, and the denial of fundamental religious liberty (22:39–40). Muslims were commanded to fight only active combatants and were forbidden from initiating aggression (2:190). Simultaneously, the Qur'an established the permanent spiritual axiom that “*There is no compulsion in religion*” (2:256).

Hazrat Maulana Muhammad Ali accurately summarised this pristine theological framework: “*Jihad means exerting oneself to the extent of one's ability and power, whether it is by word or deed, and that when it is used in the narrower sense of fighting, it means fighting only in self-defence.*” (*The Religion of Islam*, Chapter: *Jihad*, p. 545.)

The *Hadith* literature reinforces these principles by documenting the Prophet's categorical prohibition against targeting non-combatants, his elevation of intellectual achievement, and his definition of the highest *jihad* as the inner struggle against base desires. His universal amnesty at the conquest of Makkah stands as definitive historical proof that military *jihad* was never intended as an instrument for territorial expansion or forced conversion. The first clause

of the Constitution of Medina, which he agreed with other communities living in Medina, said: “*All inhabitants of Medina are a single nation.*”

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad systematically applied these eternal principles

to the sociopolitical realities of the modern era. Far from deleting the doctrine of *jihad*, he restored its original purity by stripping away medieval geopolitical distortions. Because modern constitutional frameworks generally secure the freedom to practice and preach religion, he reasoned that the scriptural conditions for military *jihad* no longer exist. Instead, the global Muslim community must direct its energies toward a peaceful global struggle, utilising education, prayer, intellectual defence, and humanitarian service.

He issued a definitive directive to his followers, outlining the ethical character of his movement:

“*Those who join my army, I order them to give up these misconceived ideas of jihad with the sword, and to purify their hearts, develop and nurture their feelings of mercy towards all humankind and be helpers of those in distress and suffering. They should spread peace on the earth, as this is how their religion will spread.*” (*The British Government and Jihad*, pp. 15–16)

Ultimately, his writings frame armed military defence as a strictly conditional, defensive mechanism limited to periods of active, physical persecution. Meanwhile, the grander concept of *jihad*—as an all-encompassing, peaceful striving to manifest the beauty of Islam through the pen, the character, and intellectual discourse—remains a permanent and continuous duty for every believer for all time.

[\(Contents\)](#)

Differentiating Divine Messages¹

By Jalal ud Dean

Introduction:

Prophecy is an English word with a very broad meaning, including predictions made by experts in certain fields who may not have any connection to religion. The Holy Qur'an states that Almighty God speaks to His servants, as evidenced at HQ42:51.

Differentiating Messengers, Prophets and Reformers

The Divine servants of Almighty God have a ranking system, composed of Messengers, Prophets and Reformers, in that descending order. All those Divine servants were materially present and lived amongst humanity in various parts of this World. Prophets were raised for the uplift of humanity and for freeing men from the bondage of sin. According to Hazrat Maulana Muhammad Ali², there are three ways by which Almighty God speaks to His servants. As a compact, the servants are taken to mean Messengers, Prophets and Reformers. Conceptually, the three modes are stated as:

The first mode was by *Wahy*, a word generally translated as 'revelation'. The primary significance of the word *Wahy* was, however, a spontaneous suggestion. Since the different kinds of revelation are spoken of here, the meaning intended must be the primary significance of the word. Hence, the inspired word, which entered the hearts of the Messengers, Prophets and Reformers of such righteous persons, was called *Wahy* or revelation, because it was like a spontaneous suggestion made directly to the heart of the inspired one, called

(ilqā-'un fi-l-rau'i)³. It was in this sense that the Holy Quran speaks of a revelation being granted to the mother of Prophet Moses (as) at HQ28:7, and to the apostles of Prophet Jesus Christ (as), who were most certainly not Prophets, as stated in the Holy Quran at HQ5:111.

The second mode of Almighty God's speaking to His servants was that He spoke from behind a veil — a scene shown in a vision, carrying deeper significance, or words were witnessed as also heard by other persons, spoken to as if from behind a veil. The actual voice was delivered by Archangel Gabriel, the highest-rated sub-servant of Almighty God, in all regional vocal and instructional deliveries.

The third form of revelation was that in which a Messenger — through Archangel Gabriel — was chosen by Almighty God to deliver His Divine message to the person to whom He wished to speak. This was the highest form of Divine revelation, and such was the revelation of the Holy Qur'an, as granted to Prophet Muhammad (*pbuh*), being recited to him by Archangel Gabriel. This was called *Wahy Matluww*, or revelation that was recited. This revelation was granted only to Prophets, while the other two may also be granted to the righteous who are not raised to the dignity of prophethood.

It should, however, be borne in mind that in all those cases, the recipient of the revelation was granted certain other senses. He spiritually saw what others did not normally see with their physical eyes, and he heard words that others did not hear with their physical ears. It was, therefore, with what may be called the spiritual senses that he saw and heard and felt things which others did not see, hear or feel. The Holy Qur'an certifies these channels of approach at

¹ Refers to a Messenger who is sent with a specific, new Divine law (such as the Torah given to Prophet Moses (as), or the Injeel given to Prophet Jesus Christ (as) or the Holy Qur'an given to Prophet Muhammad (*pbuh*)). Every *Rasul* is also a *Nabi*, but not every *Nabi* is a *Rasul*.

² Author of the book "The Religion of Islam" first published in 1936. He was BA. MA. BA LLB.

³ The Arabic expression "*ilqā-'un fi-l-rau'i*" translates literally to "a casting" or "a sudden suggestion made directly into the heart/mind of a person. That is the general methodology of how Messengers, Prophets and Reformers received them.

HQ6:891.

Then there was the expression Nabuwwa, which meant Prophethood or the gift of prophecy. The Holy Qur'an contains guidance for the selected people, and Nabuwwa was the prophetic part intended to strengthen the Faith. Thus, as already stated, Prophet Muhammad (pbuh) was granted the gift of prophecy long before he received the Holy Qur'an, which began with the words, "Read in the name of thy Lord" (HQ96:1-2), in the year 610AD, in Mecca. Further, a vast number of his Prophecies are contained in the various Hadith, which do not form part of the Holy Qur'an. In conclusion, a Prophet without a Book is as meaningless as a Messenger without a message.

The granting of predictions is just one part of early prophethood, and being given that part does not make a person a Prophet. Many people can predict, but prophecy comes only from the exclusive permission of Almighty God.

Some people also do not understand "inspiration". The 14th Hijri Reformer (*Mujaddid*) said that Barahin Ahmadiyya² was written under Divine inspiration.

But "inspiration" does not mean word-for-word dictation. Inspiration means that Almighty God puts some general ideas in the mind of the Reformer, which are important for that specific time and place; and the Reformer circumstantially expanded on those general ideas, with his own intellect and effort.

Some opponents do not understand the

concept of a Reformer. There were a total of 19 Reformers on Earth, and the last one lived from 1835 to 1908 AD in India.

The Reformer of 14th Hijri also explained the difference between the expression *Wahy Nabuwwa*, which is exclusive to ordained Messengers and Prophets and *Wahy Willaya*, which is Saintly revelations (like to himself). Accordingly, the 14th Hijri Reformer, as explained, was the recipient of *Wahy Willaya* only. Note: That was a very important and valid point.

There was wisdom behind this explanation. In his book, Barahin Ahmadiyya, the Reformer³ of the 14th Hijri, quoted a large number of his

revelations as *Wahy Willaya*. Despite this, the Muslim Ulema generally hailed his book, and very few objected to his mention of his *Wahy Willaya* revelations. Those *Wahy Willaya* revelations were the basis for the claim to be the Promised Messiah of the 14th Hijri and def-

initely not a Messenger or a Prophet.

Further, because those were revelations of a saint, and the belief in Prophet Jesus Christ (*as*) being still alive, was generally accepted as a teaching in some subsects⁴ of Islam, the 14th Hijri Reformer had placed this belief as a real fact above his revelations, and had interpreted his revelations, so as not to contradict this belief of prophethood after the demise of Prophet Muhammad (*pbuh*).

Finally, after continuing to receive such revelations, he had a careful look at the verses of the Holy Qur'an about Prophet Jesus Christ (*as*)

1 Holy Qur'an HQ6:89 "These are they to whom We gave the Book and authority and Prophecy. Therefore if these disbelieve in it, We have indeed entrusted it to a people who are not disbelievers in it." Commenting on HQ6:89, Maulana Muhammad Ali, Founder of the AAAIL, writes: "Each one of the Prophets was given three things. The first was the Kitāb, the Book, or the Divine revelation which the Prophet was granted, the messages he received from High, to guide people correctly. The second is called hukm, which means author-

ity to judge. This shows that every Prophet received authority directly from Almighty God, and it was by His Divine authority that he judged his people. The third was the givers of good news to the wider humanity (Mubashshir).

2 Written 1880-1905AD.

3 The 14th Hijri Reformer (*Mujaddid*).

4 There are total of 73 sub-sects in Islam: The Sunni comprise 60 sub-sects and the Shia comprise 13 sub-sects.

and also several Hadith, and the 14th *Hijri* Reformer realised that Prophet Jesus Christ (*as*) was a normal human being¹ and he was materially dead in his physical composition; and he could not return to Earth. Therefore, if the Hadith reported of his return were authentic, they could only mean the coming of someone else, in a similar likeness to Prophet Jesus Christ (*as*). That likeness was of the 14th *Hijri* Reformer himself (1835-1908AD).

Hazrat Maulana Muhammad Ali wrote in 1906, in an article on Hazrat Mirza Sahib's life. The one theme of all his writings was the superiority of Islam over all other religions, because of the continuity of the gift of Divine revelation in this religion. It was on this fact that he laid stress thirty years ago (then), and it is on this that the AAAIL lays stress today. His belief regarding the excellences of Prophet Muhammad (*pbuh*) over all other Prophets has also remained the same throughout, and we find it stated in his earliest gift of Divine revelation in this religion.

His belief in the excellence of Prophet Muhammad (*pbuh*) over all other Prophets has also remained the same throughout, and we find it stated in his earliest writings, in poetry as well as in prose, that no Divine blessing can be attained except through Prophet Muhammad (*pbuh*).

This is the doctrine which the AAAIL teaches now, when the AAAIL states that no past Prophet can come back to Earth, but that it must be a follower of Prophet Muhammad (*pbuh*) who should be raised to the dignity of the Messiah, because the Divine blessings, which a past prophet attained, were not attained exclusively through Prophet Muhammad (*pbuh*). Predictions² are not associated with Prophets only. All the *Mujaddids*

have been doing this throughout their lives, as did the Promised Messiah³.

Likewise, many other predictions are part of our history regarding some prominent leaders of Muslim-majority countries. Even now, people have certain dreams that, when correctly interpreted, indicate a likelihood of events yet to occur.

It is for all correct-thinking Muslims to guide and assist other Muslims; the Holy Qur'an has sanctioned that correct advice shall be given to those who need to be guided. This is given in the Holy Qur'an at HQ3:104, as "And from among you there should be a party who invite to good and enjoin the right and forbid the wrong. And these are they who are successful."

Conclusions in Differentiating Messengers, Prophets and Reformers:

Almighty God has sent His 124,000 materially human representatives on Earth since Creation, in descending sequential titles: Messenger (*Rasul*), then Prophet (*Nabi*), and finally Reformers (*Mujaddids*). They appeared in different countries and spoke their local languages for better comprehension.

Prophet Muhammad (*pbuh*) was the Last and the Final Messenger (*Rasul*), and the same Prophet Muhammad (*pbuh*) was also the Last and the Final Prophet (*Nabi*), and he will remain so until the Last Day and the great Day of Judgment.

After the death of Prophet Muhammad (*pbuh*) in the year 632AD, only Reformers⁴ (*Mujaddids*) will come in every Islamic *Hijri*. The current 15th *Hijri* of the Islamic calendar commenced on 15th November 1979. [\[Contents\]](#)

¹ Inasmuch as, that we are all normal human beings, subjected to the normal cycle of human existence, from birth, living, answering to the calls of nature of essentially breathing air, eating food, protective shelter, wearing clothing, having atmosphere, remaining upright with gravity essential for sustaining life and then

death of the normal human body.

² *Ibid.*

³ The 14th *Hijri* Reformer (*Mujaddid*) Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835-1908AD).

⁴ *Ibid.*

Islam and Mental Health

By Gavin AbdulHamid Bushe

Mental Health is a growing concern among people in the Western World. It is estimated that one in four people will, at some stage in their lives, suffer from a mental health problem. There are many possible ways to address mental health concerns, and the chief among them in the West is called Psychiatry, of which the dominant medical model utilises pharmaceuticals to remedy mental health problems. As a man diagnosed by psychiatry since 1995, I have not found the Psychiatric approach helpful. Rather, since converting to Islam in 2006, I have been able to improve my mental health via its practice greatly. I will now briefly outline in simple terms why Islam is excellent for improving one's mental health.

Self-Care Regime

In the broadest sense, Islam is a complete way of life. However, in relation to mental health in particular, it is a system of personal self-care. The main benefit of Islamic personal self-care is that it is completely free of charge, whereas Psychiatric Services cost money and time of other people. Once a person learns the basic 5 Pillars of Islam, they can gain the mental health benefits of its daily practice. Islam assumes, at a bare minimum, clothing, water, and basic food. Indeed, I was able to practice Islam while I was in a state of homelessness.

The first major way that Islam improves mental health is through belief in Divine Mercy. This is established through the testimony of faith (*Shahada*). Islam understands that the universe is ruled by One Single Omnipotent God who is Entirely Merciful, Especially Merciful. Therefore, Islam provides hope to its practitioners. Through Islam, I was able to overcome the Limbo of living in a homeless shelter for 20 months because my faith gave me the ability to endure marginalisation and other challenges at that time. There are many suicides in the world we live in, and hope and faith

are immensely important to people who fall into despair during the trials of life on Earth. Belief in Allah gives a practitioner of Islam a source of hope in times of crisis.

The second way that Islam promotes mental health is through its practice of 5 times daily prayers. The requirement for this prayer is ritual washing with water or ablution (*Wudu*). Before each prayer, the practitioner must wash their hands, mouth, nose, face, arms, scalp, ears, and feet. This promotes cleanliness and personal hygiene, protects against bacteria, and supports good skin care. Brushing teeth before prayer is good for oral hygiene. This practice of cleanliness and hygiene makes a human feel good about themselves.

During the prayer, the practitioner recites The Holy Qur'an, sometimes aloud and sometimes silently. This is good for keeping the mind strong due to the cognitive effort required, and it promotes mental resilience. The minds of many people suffering from mental health problems are structurally weakened by trauma, and reciting The Holy Qur'an reinforces the mind's abilities to cognate and structure thoughts through mental precision and acuity.

The body movements of the ritual prayer are good for the suppleness of the physique. Since the mind and the body are related, improvements in the practitioner's muscle flexibility and stretching through prayer aid mental wellness by easing tension. It also helps with joints, making movement easier.

Reciting the Call to Prayer (*Adhan*) is good for improving mood and helps keep away evil spirits (*Jinn*), which can cause mental distress. The Call-to-Prayer causes the *Jinn* to flee the area where it is announced. This is very beneficial to people who have been troubled and traumatised by these spirits and alien entities.

The Islamic diet precludes harmful foods such as alcohol that can harm the mind. Islam forbids narcotics, which are clearly dangerous

to the human mind and can ruin a person's entire life. Islam also forbids consuming blood from animals, such as in black pudding or certain sausages, because it is an impure substance containing many chemicals from the animals' bodies. Islam additionally discourages eating to excess, which can cause weight-associated problems. Islam encourages the consumption of pure foods such as dates, milk, fruits, nuts, and honey; Zamzam water from Mecca, a blessed spring from Allah to his servant Hajar, the wife of Prophet Abraham (Peace be upon him); and halal meat, which is good for humans.

Social-Care Regime

Mental Health is also psychosocial. The rules of Islam can protect its practitioners from evil in society through practices such as marriage, modesty in dress, and community charity (*Zakat*), which form the foundation of good social relations among members of society. The Holy Qur'an is a guidance in 114 Chapters (*Surahs*) and, when combined with the practices (*Sunna*) of the Holy Prophet Muhammad (Peace and Blessings of Allah be upon him), provides excellent insights to the practitioner of Islam. These insights can clear up many mental confusions that people can suffer from.

The Islamic month of Ramadan brings people together in community, which counters social exclusion, which is a major factor in mental health problems. Practitioners of Islam fast by abstaining from food and drink for 30 full days each year. This fasting (*Saum*) increases resilience, a core concept in mental health.

Islam encourages the engagement in science and learning, which provides strong thinking skills for practitioners. Education enhances intrapersonal development by fostering per-

sonal growth. Practitioners of Islam are encouraged not to spend too much time on parties and entertainment. Rather, they are to fulfil their time on Earth according to a test before being judged after death. This places life in a certain perspective that tends to foster a healthy attitude to living. The epitome of this attitude can be practised on the Hajj Pilgrimage in Mecca. This is a gigantic social ritual which brings people from all over the globe together in one place for approximately two weeks each year. The pilgrimage to Mecca promotes patience, wisdom through fear of Allah, and social solidarity. These are qualities that help overcome problems caused by isolation, fear of the environment, and the ups and downs of real life.

Islam demands struggle against the self (*Jihad Al-Akbar* – Greater Struggle), and this is the best way to overcome personal problems. It is what a psychotherapist would call “working on yourself”. Ultimately, Islam is designed to achieve peace of mind through submission to the Will of Allah. That is a more excellent and genuine peace in my opinion than the sedation caused by pharmaceuticals.

In summary, Islam aids Mental Health by providing a Divinely Constructed system of life for the benefit of human beings. It is free to use, and all humanity is invited to join the Islamic Straight Path. ([Contents](#))

A Puzzle

In Muslim-majority countries, it is said that it is kufr to obey a non-Muslim government. This is used to criticise the Promised Messiah's teaching that if a government does not interfere in a person's faith, then it should be obeyed. However, in Western countries the same Muslims and their compatriots swear on the Holy Quran that they will obey the non-Muslim government! Why such a contradiction? ([Contents](#))

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Established in 1913 as the Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Love Allah's Creation
Lahore Ahmadiyya Community

Dutch/ Nederlands

DE KORAN ALS PRIMAIRE LEIDRAAD

(deel 2)

Door: drs. Iemdaad Nasser Rodjan

Inleiding

Wanneer geloof wordt verbonden met begrip, dient zich vanzelf een volgende vraag aan: wat is het doel van dat geloof?

Binnen de Koranische visie is religie geen statisch gegeven, maar een weg van verandering. Openbaring wil de mens vormen, zodat hij kan groeien, zich kan verbeteren en bewuster kan leven.

Geloof krijgt daarom betekenis wanneer het zichtbaar wordt in karakter, gedrag en verantwoordelijkheid.

1. De Koran als bron van hervorming

Vanaf het begin heeft de openbaring een duidelijke opdracht: de mens leiden van duisternis naar licht.

“Een Boek dat Wij aan jou hebben geopenbaard, opdat jij de mensheid uit de duisternis naar het licht brengt...” (14:1)

Duisternis staat hier niet alleen voor onwetendheid, maar ook voor onrecht, egoïsme en morele verwarring. Licht staat voor inzicht, rechtvaardigheid en verantwoordelijkheid.

Zo wordt religie een voortdurende beweging van inzicht, zuivering en groei.

2. Innerlijke verandering als beginpunt

De Koran maakt duidelijk dat werkelijke verandering begint bij de mens zelf:

“Voorwaar, Allah verandert de toestand van een volk niet totdat zij veranderen wat in henzelf

is.” (13:11)

Dit vers legt een fundamenteel principe bloot: hervorming wordt niet van buitenaf opgelegd, maar begint in het innerlijk. Religie vraagt daarom niet alleen naleving, maar ook zelfonderzoek.

Zonder die innerlijke beweging blijft religie oppervlakkig: rituelen worden wel uitgevoerd, maar hun doel blijft buiten bereik.

De Koran richt zich daarom op:

- intentie
- bewustzijn
- karakter

Daarmee wordt religie geen optelsom van handelingen, maar een weg van zelfontwikkeling.

3. Karaktervorming als vrucht van geloof

In de Koranische benadering staat niet de uiterlijke vorm centraal, maar de vorming van de mens.

Dit wordt krachtig verwoord:

“Waarom zeggen jullie wat jullie niet doen?” (61:2)

Dit vers verbindt geloof rechtstreeks met gedrag: waar woorden en daden uiteenlopen, verliest geloof zijn geloofwaardigheid.

De Koran benadrukt daarom dat ware religie zichtbaar moet zijn in:

- eerlijkheid
- rechtvaardigheid
- verantwoordelijkheid
- omgang met anderen

Dit wordt samengevat in een fundamenteel vers:

“Het is geen rechtvaardigheid dat jullie je gezichten naar het oosten of het westen

wenden..." (2:177)

Hier wordt zichtbaar dat religie niet opgaat in uiterlijke vorm, maar gestalte krijgt in innerlijke waarden en concrete daden.

4. Van innerlijke hervorming naar samenleving

De Koran beperkt hervorming niet tot het individu, maar verbindt innerlijke verandering met de inrichting van de samenleving.

"O mensheid, Wij hebben jullie geschapen... opdat jullie elkaar leren kennen." (49:13)

Dit vers benadrukt de sociale dimensie van religie. Geloof wordt zichtbaar in de wijze waarop mensen elkaar benaderen, erkennen en behandelen.

Rechtvaardigheid, respect en verantwoordelijkheid vormen de basis van een gezonde samenleving. Wanneer religie beperkt blijft tot persoonlijke beleving, verliest zij een belangrijk deel van haar maatschappelijke kracht.

De Koran maakt duidelijk dat:

- innerlijke hervorming leidt tot sociale hervorming
- individuele verandering vormt de basis voor collectieve vooruitgang

5. Religieus leiderschap als begeleiding

Binnen deze context krijgt ook de rol van de imam een bredere betekenis. Hij is niet slechts begeleider van rituelen, maar ook gids in morele en spirituele ontwikkeling.

Zijn taak is:

- mensen te helpen begrijpen
- hen te begeleiden in zelfreflectie
- hen te stimuleren tot groei

De vraag verschuift van:

"Wat moet ik doen?"
naar

"Wat verandert dit in mij?"

Wanneer deze benadering wordt toegepast, krijgt religie diepte en richting.

6. De Koran als levende kracht

Wanneer de Koran wordt begrepen en toegepast, wordt zij een levende kracht in het bestaan van de mens.

Religie wordt dan:

- geen moment, maar een houding
- geen ritueel, maar een proces
- geen verplichting, maar een ontwikkeling

De Koran beïnvloedt dan:

- hoe wij denken
- hoe wij handelen
- hoe wij omgaan met anderen

7. Overgang: van hervorming naar maatstaf

De Koran maakt duidelijk dat hervorming tot de kern van religie behoort: niet alleen uiterlijke naleving, maar innerlijke verandering en maatschappelijke verbetering.

Religie wordt pas volledig wanneer zij gestalte krijgt in de mens.

Na de erkenning van de Koran als primaire bron van de islam, het belang van begrip voor geloof en de noodzaak van hervorming blijft een fundamentele vraag over: hoe worden de zuiverheid en richting van religie in de praktijk bewaard? De Koran geeft daarop zelf een duidelijk antwoord door zich te presenteren als *Furqān* — het criterium dat waarheid van onwaarheid onderscheidt. Zonder deze maatstaf bestaat het risico dat religie wordt gevormd door gewoonte, cultuur of menselijke

interpretatie, in plaats van door openbaring.

8. De Koran als criterium en maatstaf

De Koran beschrijft zichzelf als criterium en maatstaf. Zij geeft richting en beoordeelt tegelijk. Zo blijft religie verankerd in een duidelijke norm: elke religieuze praktijk, overtuiging of traditie dient aan de Koran te worden getoetst.

Dit principe beschermt religie tegen geleidelijke uitbreiding door gewoonten en culturele invloeden. Wat in de praktijk ontstaat, is niet automatisch religieus gezaghebbend. Alleen wat in overeenstemming is met de Koran behoudt zijn religieuze waarde. Binnen deze benadering krijgt ook de Sunnah haar juiste plaats: niet als zelfstandige bron naast de Koran, maar als praktische uitwerking ervan. Het leven van de Profeet Mohammed (vzmh) wordt zo begrepen als de levende toepassing van de Koranische boodschap.

9. De rol van de rede bij begrip en toepassing

Om de Koran als criterium te kunnen gebruiken, is denken onmisbaar. De Koran spreekt het verstand van de mens herhaaldelijk aan en roept op tot reflectie. Denken is binnen de islam geen bijkomstigheid, maar een verantwoordelijkheid: de mens wordt aangesproken als iemand die kan begrijpen, afwegen en bewust handelen.

De rede maakt het mogelijk om openbaring te begrijpen en toe te passen in een veranderende werkelijkheid. Wanneer deze dimensie wordt losgelaten, dreigt religie te verstarren tot gewoonte en verliest zij haar dynamiek. Juist door te denken blijft religie levend en relevant.

10. Religie als geleefde werkelijkheid

De Koran maakt duidelijk dat religie betekenis krijgt wanneer zij zichtbaar wordt in het leven van de mens. Geloof dat niet wordt vertaald in gedrag, verliest aan kracht en geloofwaardigheid.

Daarom richt de Koran zich op karaktervorming. Eerlijkheid,

rechtvaardigheid, discipline en verantwoordelijkheid zijn geen bijkomende elementen, maar behoren tot de kern van religieus leven.

11. Terugkeer naar de essentie van geloof

De Koran brengt religie steeds terug naar haar essentie: een bewuste relatie tussen de mens en Allah. Deze relatie is geen vaststaand eindpunt, maar een weg die bewandeld moet worden. De mens blijft leren, reflecteren en zichzelf verbeteren.

De kracht van de islam ligt juist in deze eenvoud. Religie wordt niet sterker door meer complexiteit, maar helderder door beter begrip. De Koran roept daarom op tot een geloof dat gedragen wordt door bewustzijn, rechtvaardigheid en verantwoordelijkheid. Wanneer deze kern behouden blijft, blijft religie in balans en relevant.

12. Gemeenschap en gedeelde verantwoordelijkheid

Het bewaren van deze balans is zowel een individuele als gezamenlijke verantwoordelijkheid. Leaders onderwijzen en geven richting; de gemeenschap leert, reflecteert en past toe.

Wanneer deze wisselwerking ontstaat, groeit een gemeenschap die niet alleen gelooft, maar ook begrijpt. Religie wordt dan een levend proces waarin kennis, inzicht en praktijk elkaar versterken.

Slotbeschouwing: de Koran als licht en leidraad

De Koran presenteert zich als leidraad, criterium en bron van hervorming. Wanneer deze functies samenkomen, ontstaat een geloof dat geworteld is in openbaring, gedragen wordt door begrip en zichtbaar wordt in het leven.

De Koran wordt dan niet slechts een boek dat wij lezen, maar een licht dat ons daadwerkelijk leidt.

Zoals Allah ons herinnert:

“En dit is een gezegend Boek dat Wij hebben neergezonden; volg het dan en wees godvrezend, opdat jullie barmhartigheid wordt betoond.” (Koran 6:155) ([Contents](#))

Acceptatie van Allah's bestaan is niet voldoende; u dient ook een band met Hem te vormen.

Vrijdagspreek door Maulana Muhammad Ali, 11 maart 1921

Vertaal door Reza Ghafoerkhan

Ik getuig dat niemand het verdient om ge- diend te worden behalve Allah, en ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is. Hierna vraag ik Allah om bescherming tegen de vervloekte duivel. In de naam van Allah, de Weldadige, de Barmhartige.

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ

“En de hemel, die richtten Wij hoog op met macht, en waarlijk, Wij zijn de Maker van ruime uitgestrektheid.

وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمُهَيَّوْنَ

En de aarde, Wij hebben haar uitgespreid; hoe voortreffelijk hebben Wij (haar) dan bereid.

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

En van ieder ding hebben Wij paren geschapen, opdat u indachtig zult zijn.

فَقِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ

Derhalve, vlucht tot Allah. Waarlijk, ik ben tot u een duidelijke waarschuwer van Hem.

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ

En plaats naast Allah geen andere god. Waarlijk, ik ben tot u een duidelijke waarschuwer van Hem.

كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ

Zo kwam tot degenen vóór hen geen boodschapper, of zij zeiden: Een tovenaars of een krankzinnige.

اتَّوَصَّوْا بِهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ

Hebben zij elkander hiermee belast? Neen! zij zijn een buitensporig volk.

فَقَوْلٌ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٌ

Derhalve, keer hun de rug toe, want u bent niet berispelijk.

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

En blijf herinneren, want waarlijk, de herinnering baat de gelovigen.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

En Ik heb de djinn en de mensen niet geschapen, dan opdat zij Mij zouden dienen.

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا

Ik wens van hen geen onderhoud, en Ik wens niet dat zij Mij voeden.

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

Waarlijk, Allah is de Schenker van onderhoud, de Heer van macht, de Sterke.

فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ

En waarlijk, degenen die onrechtvaardig zijn zullen een deel hebben als het deel van hun metgezellen. Derhalve, laat hen Mij niet vragen (het) te verhaasten.

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ

En wee over degenen die niet geloven vanwege de dag van hen waarmee zij bedreigd worden!”(51:47-60)

Natuurverschijnselen als voorbeeld om inzicht te verkrijgen in spirituele

waarheden

Veel verzen van de Heilige Koran vestigen onze aandacht op de natuur en op natuurverschijnselen. Dit is bedoeld om inzicht te krijgen in de spirituele waarheden die worden verkondigd en ze te onderbouwen. Mensen aanvaarden over het algemeen datgene wat zij zelf ervaren, en deze persoonlijke ervaring fungeert als bewijs dat hun overtuiging versterkt. De Heilige Koran maakt veelvuldig gebruik van deze methode om het bestaan van Allah, de Allerhoogste, aan te tonen. In sommige verzen richt Allah onze aandacht op het feit dat Hij de Schepper is van de hemelen en de aarde, terwijl andere verzen wijzen op de dorre aarde die door regenwater tot leven wordt gebracht. En zo worden ook andere natuurverschijnselen herhaaldelijk naar voren gebracht.

Het bestaan van het Goddelijk Wezen

Het bestaan van het Goddelijk Wezen vormt het fundament van alle religies. Toch is het bewijzen van Zijn bestaan een enorme uitdaging — zelfs groter dan het beantwoorden van de vraag waarom religie überhaupt nodig is. De Heilige Koran behandelt dit onderwerp door rationele argumenten aan te voeren en te verwijzen naar de getuigenissen van die personen die door de eeuwen heen wijsheid en leiding aan alle volkeren hebben gebracht. Daarnaast spreekt de Koran onze eigen zintuigen en ervaringen aan, opdat wij door middel van rationele redenering uit deze ervaringen het bestaan van Allah kunnen afleiden. In de volgende verzen vestigt Allah daarom onze aandacht op wat ieder mens dagelijks ziet en ervaart:

“En de hemel, die richtten Wij hoog op met macht, en waarlijk, Wij zijn de Maker van ruime uitgestrektheid. En de aarde, Wij hebben haar uitgespreid; hoe voortreffelijk hebben Wij (haar) dan bereid. En van ieder ding hebben Wij paren geschapen, opdat u indachtig zult zijn.” – 51:47-49

Het bestaan van paren in de natuur

De relatie tussen de hemelen en de aarde kunt u zien als een paar, waarbij de hemelen zijn voorzien van de kracht om hun invloed uit te oefenen op alles eronder, en waarbij de aarde ontvankelijk is voor die invloed. Hoe kunnen we deze paarvorming begrijpen? Uit de hemel valt regenwater op aarde, en de aarde reageert daarop door haar verborgen capaciteiten naar buiten te brengen. Zelfs de meest vluchtige waarnemer herkent deze wisselwerking tussen de hemel en de aarde. Allah, de Allerhoogste, vertelt ons dat deze schepping van paren een universeel fenomeen is:

“En van alles hebben Wij paren geschapen, opdat u zich daarvan bewust zult zijn.” – 51:49

Er is geen ding op de wereld dat geen paar met iets anders vormt. Dit wordt verder uitgedrukt in de Heilige Koran in de volgende verzen:

“Glorie zij Hem Die van alle dingen paren schiep, van wat de aarde voortbrengt, en van hun soort, en van wat zij niet kennen.” – 36:36

“En u ziet de aarde als onvruchtbaar land. Maar wanneer Wij er water op neerzenden, komt zij in beweging en zwelt op, en doet van ieder schone soort (in paren) daarop groeien.” – 22:5

Toen de Heilige Koran deze waarheid verkondigde, kenden mensen met kennis en inzicht slechts enkele paren in de natuur. Modern wetenschappelijk onderzoek heeft deze bevinding in de natuur bevestigd en zal verdere bevestiging krijgen naarmate de wetenschappelijke kennis toeneemt. De kennis van de mens is beperkt en gaat maar langzaam vooruit, Allah weet wat er in de toekomst gebeurt. Hij zegt ons verder:

“En Wij hebben er van iedere schone soort (in paren) op doen groeien.” – 50:7

“En van ieder ding hebben Wij paren geschapen, opdat u indachtig zult zijn. Derhalve, vlucht tot Allah. Waarlijk, ik ben tot u een duidelijke waarschuwer van Hem.” – 51:49-50

De relatie tussen de menselijke ziel en Allah

Nadat de aandacht is gevestigd op de analogie tussen de paarvorming van hemel en aarde en het bestaan van paren overal in de natuur, wordt onze aandacht vervolgens naar Allah geleid met de woorden: “Derhalve, vlucht tot Allah.” Hiermee wordt bedoeld duidelijk te maken dat ook de relatie tussen de menselijke ziel en Allah een paar op zich vormt. Deze relatie wordt aangevoerd als bewijs voor het bestaan van het Goddelijk Wezen.

Als we naar de wereldgeschiedenis kijken, zien we dat wijsgeren en filosofen ook wel als “leraren van deugd” worden beschouwd. Dit komt omdat zij de mensheid grote diensten hebben bewezen door filosofische werken te schrijven, in het bijzonder over de innerlijke menselijke capaciteiten en zijn morele eigenschappen. Deze grote denkers verdiepen zich grondig in wereldse aangelegenheden en leggen de ware aard der dingen bloot. Ze gaan tot in de kleinste details op verschillende gebieden van kennis en disciplines, en ontdekken daarbij zeer fijne en subtiele zaken. Ondanks dit alles zijn zij echter niet in staat om de mensheid van de weg van het kwaad naar het pad van rechtschapenheid te leiden. Deze taak is slechts voorbehouden aan de die rechtschapen dienaars die Allah zelf heeft aangewezen. Tot deze groep behoren Allah's Boodschappers en hervormers.

Er is een duidelijk verschil tussen een filosoof en een profeet: de eerste is er nooit in geslaagd de mens van het kwade naar het goede te leiden. Deze taak is altijd vervuld geweest door degenen die Allah voor dit doel heeft

aangewezen. Wij kunnen tevergeefs de bladzijden van de wereldgeschiedenis doorzoeken om een filosoof te vinden die zulke ingrijpende veranderingen teweeg heeft gebracht als die welke bewerkstelligd zijn door degenen die door Allah zijn aangewezen voor de taak van hervorming. Hervormers zijn in verschillende landen en in verschillende periodes verschenen. Op het eerste gezicht lijken hun leringen misschien van elkaar te verschillen, maar hun levens getuigen van één universele waarheid. Of zij nu duizend jaar geleden waren verschenen of in het heden, en in welke regio van de wereld dan ook: hun gemeenschappelijke doel is altijd geweest om mensen van het kwade naar het goede te leiden.

Het is zinloos om te proberen Allah met het fysieke oog waar te nemen, omdat Hij geen Wezen is dat met op die manier waargenomen kan worden. Nee, Hij is een onzichtbare Werkelijkheid. Met dit stoffelijk oog kan men stoffelijke zaken waarnemen, maar wat niet stoffelijk is, is voor het stoffelijk oog niet zichtbaar. We hebben echter een andere methode om werkelijkheden waar te nemen die niet zichtbaar zijn voor de ogen. Die methode is als volgt: men poneert eerst een bepaalde hypothese. Vervolgens wordt uit experimentele waarneming conclusies getrokken om te bepalen of deze hypothese juist is of niet.

Neem bijvoorbeeld het principe van de zwaartekracht. Het menselijk oog kan deze kracht niet waarnemen. Zij werd eerst theoretisch geformuleerd en later door experimenten bevestigd. Aanvankelijk was zij slechts een theoretisch principe, maar haar bestaan staat nu vast. Op dezelfde manier had niemand zich eerder kunnen voorstellen dat lucht, water en elektriciteit beheerst konden worden en aangewend om talloze nuttige functies te vervullen. Op dat moment kon niemand met argumenten bewijzen dat deze elementen aan onze controle onderworpen konden worden. Maar toen iemand daarin wel slaagde en dit aantoon-

baar maakte, bestond er geen twijfel meer dat zij bestemd waren voor ons welzijn. Net zoals de mens fysieke krachten kan beheersen en in zijn voordeel aanwenden, zo kan hij ook op moreel en spiritueel gebied vele krachten aan zich onderwerpen en daarvan voordeel behalen.

Het cultiveren van de menselijke ziel

De mens bestaat uit twee componenten: lichaam en geest. Wij hebben geleerd de natuurkrachten te beheersen en daarvan te profiteren — maar kunnen wij net zo ook onze spirituele vermogens cultiveren en daaruit profijt halen? Sommigen ontkennen dit en stellen dat er geen middelen bestaan om de menselijke geest te voeden. Gelovigen daarentegen zijn ervan overtuigd dat er wel zulke middelen bestaan, en dat we daarvoor leiding en hemels licht tot onze beschikking hebben. Uiteindelijk draait alles om één centrale vraag: heeft iemand ooit aantoonbaar grote spirituele en morele voordelen ontvangen door een band met Allah te smeden? Als zulke mensen er niet zijn, dan wordt het bestaan van Allah twijfelachtig. Want het louter erkennen van het bestaan Allah heeft geen nut, tenzij wij een werkelijke band met Hem vormen en daar baat bij hebben.

In zekere zin erkent zelfs een atheïst het bestaan van een Eerste Oorzaak als oorsprong van deze wereld. Deze erkenning levert hem echter geen enkel voordeel op, zolang hij niet in staat is een band met God te smeden en daar daadwerkelijk baat bij te hebben, zoals anderen dat hebben gedaan.

Op dit punt bevestigt de menselijke ervaring de religie. Elke wezenlijke verandering ten goede die zich in de wereld heeft voorgedaan, is steeds voortgekomen uit mensen met een religieuze inslag. Zelfs nu is het de kracht van de religie die de mensheid, in meerdere of mindere mate, op het goede pad houdt. In haar onvolmaakte vorm heeft religie de mensen tot op zekere hoogte in die richting geleid; maar in haar volmaakte vorm, zoals in de islam, leidt zij

de mens volledig in de wegen van waarheid en rechtschapenheid.

Dit is het verschil tussen de islam en andere religies. In de islam zijn er door de tijden heen duizenden vrome gelovigen geweest die een volmaakte en levende relatie met Allah bezaten, terwijl andere religies deze graad van spirituele volmaaktheid niet bereiken. Zulke personen verkregen, door hun band met Allah de Allerhoogste, grote morele en spirituele weldaden en zuiverden op hun beurt duizenden anderen. Dat dergelijke mensen van tijd tot tijd onder de moslims verschijnen, is een feit dat niet valt te ontkennen.

Wie heeft meer succes gehad: de groep van grote denkers en filosofen, of de groep van profeten en hervormers? Filosofen maken geen aanspraak op een band met God. Profeten en hervormers daarentegen hebben bijgedragen aan toename van goedheid en moraliteit, en hebben door een band met Allah de Allerhoogste tot stand te brengen vele weldaden verkregen. Weliswaar zijn er door bepaalde omstandigheden misvattingen ontstaan over de eigenschappen van God, en hebben mensen foutieve zaken aan Hem toegeschreven — maar men kan niet ontkennen dat de mensheid juist door deze groep spirituele zuiverheid en hoge morele zeden heeft bereikt.

Zonder geloof in de Allerhoogste God is vooruitgang op het gebied van goedheid en zedelijkheid onmogelijk. Samenleving en beschaving kunnen niet in stand blijven zonder een leer van moraliteit en goedheid. Alleen die volkeren die in God geloofden, bereikten hoge morele zeden en beschaving. Degenen echter die geen geloof hadden in het bestaan van God, kwamen nooit tot succes. En zelfs nu is het het geloof in God dat zorgt voor vrede in vele volken en landen. Want zonder God zouden zelfs de meest beschaafde volkeren vervallen tot barbaarsheid.

Vrees voor Allah en verantwoordelijkheid

jegens Hem zijn de bron van wereldvrede. Er is slechts één kracht waarop die vrede berust. Als het geloof in dat Wezen verdwijnt, gaat de wereld ten onder. En hoe meer mensen tot een correct begrip komen van de eigenschappen van Allah, hoe groter de zedelijke en geestelijke verheffing van de mensheid zal zijn.

Kijk maar naar Mohammed (vrede en zegeningen zij met hem), de Boodschapper van Allah — hoe zijn correcte leer over Allah's eigenschappen een ingrijpende omwenteling teweegbracht in een land als Arabië, dat barbaars en bruut was. Men zoekt tevergeefs in de annalen van de geschiedenis naar een vergelijkbaar voorbeeld. Hij trof Arabië aan in de slechtste toestand waarin een volk zich kan bevinden — een volk dat zelfs de meest elementaire zedelijke waarden ontbeerde. Maar hij bracht hen naar een niveau van verheffing waarboven geen hoger niveau meer denkbaar is. Zelfs vijanden van de islam erkennen dit. En de bloei die de moslims daarna bereikten op het gebied van beschaving en cultuur — de hele mensheid is hiervan getuige. Hieruit blijkt dat zedelijke verheffing de wortel is van elke beschaving.

Het geloof in het bestaan van God leidt ook tot een onwrikbaar geloof in de verantwoording en beloning en straf in het Hiernamaals. Het bevestigt bovendien dat hoe voortreffelijker en nauwkeuriger de kennis van de eigenschappen van het Goddelijke Wezen is, hoe hoger het niveau van zedelijke ontwikkeling in de samenleving zal zijn.

Maak nu eens een vergelijkende studie van alle hervormers en filosofen van deze wereld. U zult ontdekken dat het altijd de door Allah aangewezen profeten en hervormers zijn geweest die het goede in plaats van het kwade in deze wereld hebben gevestigd. Als men alle andere religies buiten beschouwing laat en alleen naar de islam kijkt, blijkt dat veel van haar volgelingen opklommen tot de hoogste niveaus van zedelijke en geestelijke ontwikkeling en een belangrijke rol speelden bij het genezen van de

gevaarlijkste morele en spirituele ziekten. Zelfs de verschillende religieuze groeperingen die vandaag de dag bestaan, zijn meestal ontstaan dankzij bepaalde rechtschapen dienaren van God, die door hun zedelijke en geestelijke aantrekkingskracht een hele wereld aan zich wisten te binden.

Wie deze feiten in ogenschouw neemt, moet wel concluderen dat deze individuen ongetwijfeld een band met God hadden. Als gevolg van deze band boekten zij niet alleen aanzienlijke vooruitgang in de ontwikkeling van hun karakter, maar brachten zij ook een opmerkelijke verandering in anderen teweeg. Geen enkele groep filosofen heeft een dergelijke geestelijke omwenteling teweeggebracht of het karakter van anderen op een dergelijke wijze beïnvloed. Hun aantal mag dan wel in de honderdduizenden lopen, maar het ontbreekt hen aan de geestelijke kracht om een aantrekkingskracht uit te oefenen of een vergelijkbare zedelijke verandering bij de mensen teweeg te brengen. Hieruit blijkt dat het geloof in het bestaan van het Goddelijke Wezen het fundament vormt van de zedelijke ontwikkeling van de mens; zonder dat geloof verdient een mens het niet om mens genoemd te worden.

Om deze reden kan de mensheid, hoewel zij zich misschien afkeert van religie, deze niet geheel en al opgeven. Net zoals het leven niet kan bestaan zonder zonlicht, stort de wereld in geestelijke duisternis, en verdwijnen vrede en harmonie wanneer zij het bestaan van het Goddelijk Wezen niet erkent. Degenen die de aanwezigheid van God erkennen — al moge dat gepaard gaan met een leer van de drie-eenheid of vele goden — zijn beter af dan degenen die Zijn bestaan volledig ontkennen.

Er kan geen samenleving gegrondvest worden als het bestaan van het Goddelijke Wezen daar wordt ontkend. Zelfs de religies die Gods bestaan ontkennen, hebben een bepaald denkbeeld van een Hogere Macht. Ook al bevat dat denkbeeld tekortkomingen, toch zijn zij beter af dan zij die het bestaan van God volledig ontkennen.

Een van die religies is het boeddhisme. Vol-

gens hun leer zijn de periodes van de wereld verdeeld in tijdperken, of yuga's. In elk tijdperk wordt een Boeddha geboren. Wie zich concentreert op zijn eigenschappen of in zijn voetsporen treedt, verkrijgt verlossing. De onderliggende waarheid van dit idee blijft echter dezelfde: zij beschouwen hun Boeddha als gelijkwaardig aan God. Op het gebied van zedelijke ontwikkeling richten zij zich op de eigenschappen van een onvolmaakt wezen dat zij als een Hogere Macht beschouwen, om zo geestelijke vooruitgang te bevorderen. Zij kunnen religie dan ook niet volledig aan de kant schuiven.

Hoe meer een religie ons kan leren over de eigenschappen van God, hoe beter zij in staat is een aantrekkingskracht op mensen uit te oefenen en hun zedelijke ontwikkeling te bevorderen. Als je het verschil wilt zien tussen iemand die oprecht beweert hervorming teweeg te brengen en iemand die dat valselijk beweert, kijk dan of hij goedheid en moraliteit tot ontwikkeling heeft gebracht. Degenen die het kwaad in de wereld verdrijven en het goede propageren, zijn altijd rechtschapen en hebben een band met God. Die band met God is de enige kracht die in het verleden hervormingen teweeg heeft gebracht, en zal dat ook in de toekomst blijven doen.

Geloof moet in praktijk worden gebracht

Ik heb vandaag uitgelegd dat geloof iemands daden beïnvloedt. Loutere acceptatie zonder daden is onvoldoende. Het erkennen van het bestaan van God heeft geen enkele zin, tenzij men een band met Hem vormt. Helemaal aan het begin van de Heilige Koran wordt aan ons medegedeeld:

“Dit boek - daarin is geen twijfel - is een leiding voor hen die zich (voor het kwaad) hoeden. Die in het ongeziene geloven en het gebed onderhouden en uitgeven van wat Wij

hun hebben gegeven.” – 2:2-3

Zij die hun plicht vervullen, zijn degenen die in het Ongeziene geloven en het gebed verrichten. Het gebed is van essentieel belang om een band met Allah tot stand te brengen. Daarom wordt in de hadith het gebed aangeduid als de *mi'rāj* van de *mu'min*— dat wil zeggen de geestelijke opstijging van de gelovige — want het brengt de gelovige uiterst dicht bij Allah. Ook de Heilige Profeet heeft het gebed beschreven als een bron van verkoeling (rust) voor zijn ogen; tijdens het gebed ziet de gelovige Allah met zijn spiritueel oog.

De Heilige Profeet heeft ook gezegd dat je Allah met zoveel nederigheid moet aanbidden alsof je Hem ziet. Sta in gebed alsof je Allah aanschouwt; anders kan het gebed, waarin je aandacht afdwaalt, een struikelblok vormen voor je geestelijke ontwikkeling. Mondelinge erkenning en aanvaarding zijn niet genoeg; het hart moet dat geloof bevestigen en ernaar streven een band met Allah tot stand te brengen. Alleen dan kan spirituele en zedelijke ontwikkeling plaatsvinden. Eenieder dient te streven deze band met Allah te ontwikkelen, en dit kan men bereiken door het gebed te onderhouden dat — in de woorden van de Heilige Koran — de grootste kracht is die een mens weghoudt van onfatsoenlijkheid en kwaad.

“Waarlijk het gebed houdt (de mens) af van onzedelijkheid en het kwade. En de gedachtenis aan Allah is zeker het grootst.” – 29:45

Deze vorm van gebed leidt, wanneer zij goed wordt begrepen en in het hart en door daden wordt bevestigd, de mens naar een hoger niveau van geestelijk bestaan. We mogen niet vergeten aan Allah, de Allerhoogste, te blijven denken tijdens onze dagelijkse bezigheden. Het erkennen van Zijn eigenschappen door middel van gebed en daden en het tot stand brengen van een band met Hem zouden het doel en de zin van ons leven moeten zijn. ([Contents](#))

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Opgericht in 1913 als de Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk I www.ahmadiyya.org I www.virtualmosque.co.uk

French

Le Paradis et l'Enfer

par **ABOU TIENE**

Cote d'Ivoire Tiéné

O Musulmans !

Allah a créé les créatures afin que Sa puissance soit accomplie sur eux, et afin qu'ils subissent Ses lois législatives et Ses lois ayant un rapport à ce qu'Il a prédestiné ; et Il est le Dominateur Suprême sur Ses serviteurs, et c'est Lui le Sage, le Parfaitement Connaisseur. Il a créé l'univers en toute vérité afin que Lui le Seigneur (qu'Il soit glorifié et exalté) soit obéi, et afin que l'univers soit peuplé avec la pitié et la réforme. Allah a donné aux gens responsables [d'accomplir les obligations religieuses] une volonté et un libre arbitre [la capacité de choisir] qu'Il a attachés aux obligations religieuses, et le serviteur ne sort pas avec cette volonté [qu'Allah lui a donné] de la puissance d'Allah et de Sa volonté ; donc, celui qui accomplit ce qu'Allah veut et aime, agit selon la vérité pour laquelle l'univers fut créé et obéit à son Seigneur, Allah lui donnera la meilleure récompense dans ce monde et dans l'au-delà, comme Il a dit (qu'Il soit exalté) :

{Quiconque, mâle ou femelle, fait une bonne œuvre tout en étant croyant, Nous lui ferons vivre une bonne vie. Et Nous les récompenserons, certes, en fonction des meilleures de leurs actions} [Les abeilles : 97].

Et celui qui s'oppose à ce qu'Allah veut et aime, et s'oppose à la législation de l'Islam et désobéit à son Seigneur, Allah le châtie dans ce monde et dans l'au-delà ; Il a dit (le Puissant et le Haut) :

{Puis, si jamais un guide vous vient de Ma part, quiconque suit Mon guide ne s'égara ni ne sera malheureux. Et quiconque se détourne de Mon rappel, mènera certes, une vie pleine de gêne, et le jour de la Résurrection, Nous l'amènerons aveugle au jugement} [Taha : 123-124].

Et les actions des serviteurs sont comptées pour eux, qu'elles soient petites ou grandes, afin qu'ils soient jugés pour ces actions qu'ils auront accomplies, Il a dit (qu'Il soit exalté) :

{A Allah appartient ce qui est dans les cieux et sur la terre afin qu'Il rétribue ceux qui, font le mal selon ce qu'ils œuvrent, et récompense ceux qui font le bien par la meilleure [récompense]} [L'étoile : 31].

Donc, la véritable récompense éternelle est dans l'au-delà, tandis que dans ce monde, même s'il y a une récompense pour le bien ou le mal, ce n'est qu'une petite récompense, qui est interrompue [coupée], ses jours s'écoulent et ses heures sont rapides, jusqu'à ce que ceux qui commettent les péchés verront que toute la vie de ce monde est l'équivalent d'une heure de la journée, comme Il a dit (qu'Il soit béni et exalté) :

{Et le jour où l'Heure arrivera, les criminels jureront qu'ils n'ont demeuré qu'une heure. C'est ainsi qu'ils ont été détournés (de la vérité)} [Les Romains : 55].

{Et le jour où Il les rassemblera, ce sera comme s'ils n'étaient restés qu'une heure du jour et ils se reconnaîtront mutuellement} [Jonas : 45].

Mais la récompense éternelle qui ne s'arrête jamais dans l'au-delà, est soit la demeure des délices ou la demeure du feu ; et le Paradis est la récompense qui est obtenue grâce aux bonnes œuvres, tandis que le châtiment par le feu est causé par les mauvaises actions, car la récompense dépend des actions.

Et étant donné que les bonnes œuvres se différencient dans leurs réalités et leurs profits, les délices du paradis se différencient aussi dans leurs réalités, leurs profits, leurs convoitises et leurs plaisirs ; et les habitants du Paradis ayant adorés leur Seigneur dans l'invisible sans qu'ils ne L'aient vu, Allah apparaîtra alors devant eux, et les honorera avec le plaisir de voir

Son noble visage et Il les fera entendre la magnificence de Sa parole. Et Allah ayant su leur dé-

termination et leur volonté à persévérer dans l'adoration d'Allah et Son obéissance, Allah les fera demeurer toujours dans les délices éternels, comme Il a dit (qu'Il soit béni et exalté) :

{Ceux qui croient et font de bonnes œuvres, auront pour résidence les Jardins du

« Firdaws » (Paradis), où ils demeureront éternellement, sans désirer aucun changement} [La caverne : 107].

Et les mauvaises actions se différenciant dans leurs réalités amères, leurs préjudices, leur méchanceté et leur mal, le châtement de l'Enfer aussi se différencie dans sa dureté, sa douleur et son amertume selon les actions ; et étant donné qu'ils ont couvert leurs cœurs en refusant la guidée et la foi, Allah se couvrira à leurs regards et ils ne Le verront pas, comme Il a dit (qu'Il soit exalté) :

{Qu'ils prennent garde ! En vérité ce jour-là un voile les empêchera de voir leur Seigneur} [Les mesureurs peu loyaux : 15].

Et Allah sachant que les habitants de l'Enfer ont toujours la détermination et la volonté de rester sur la mécréance et de commettre les péchés, et que s'Il les faisait retourner dans ce monde, ils retourneraient à la mécréance et à la désobéissance, Il les mit alors dans un châtement douloureux pour l'éternité ; Il a dit (qu'Il soit béni et exalté) :

{Si tu les voyais, quand ils seront placés devant le Feu. Ils diront alors : « Hélas ! Si nous pouvions être renvoyés (sur la terre), nous ne traiterions plus de mensonge les versets de notre Seigneur et nous serions du nombre des croyants. Mais non ! Voilà que leur apparaîtra ce qu'auparavant ils cachaient. Or, s'ils étaient rendus [à la vie terrestre], ils reviendraient sûrement à ce qui leur était interdit. Ce sont vraiment des menteurs} [Les bestiaux : 27-28].

Serviteurs d'Allah !

Les meilleurs et les plus purs moments du musulman, et ses degrés les plus élevés, sont

lorsque le désir du Paradis et la peur de l'Enfer entrent dans son cœur ; et les pieux prédécesseurs (qu'Allah soit satisfait d'eux) avaient dans leurs cœurs la peur de l'Enfer et le désir du Paradis dans toutes les situations, c'est la raison pour laquelle leurs actions furent bonnes et leurs affaires furent stables.

Abdoullah ibn Rawaaha (qu'Allah (qu'Il soit exalté) soit satisfait de lui) pleurait en faisant ses adieux à ses compagnons le jour de la bataille de Mou'tah ; on lui dit : -« Pourquoi pleures-tu ? ». Il dit : -« Je jure par Allah que je ne pleure pas parce que je vous aime et je ne veux pas vous quitter, ni parce que je suis triste de quitter ce monde, mais je me suis rappelé de la parole d'Allah (qu'Il soit exalté) :

{Il n'y a personne parmi vous qui ne passera pas par l'Enfer : car [il s'agit là] pour ton

Seigneur d'une sentence irrévocable} [Mariam : 71]. Quelle sera ma situation après le passage par l'Enfer ? ».

Et Oumaïr ibn Al-Hamaame (qu'Allah soit satisfait de lui), lorsque le prophète (qu'Allah prie sur lui et le salue) dit le jour de la bataille de Badr :

(Levez-vous pour vous diriger vers un Paradis dont la largeur correspond aux cieux et à la terre) ; il avait dans sa main quelques dattes qu'il jeta et dit : -« Si je reste jusqu'à ce que je mange mes dattes, c'est alors une longue vie ; et il combattit jusqu'à ce qu'il fut tué (qu'Allah soit satisfait de lui).

Et Anass ibn An-Nad'rah (qu'Allah soit satisfait de lui) dit :

-« Je sens l'odeur du Paradis à côté [de la montagne] Ouhoud ; et ceci le jour de la bataille d'Ouhoud, et il fut tué (qu'Allah (qu'Il soit exalté) soit satisfait de lui).

Et nous avons besoin du rappel du Paradis et de l'Enfer dans nos cœurs, dans nos assemblées, pendant nos nuits et nos jours, afin que nos situa-

tions soient correctes et que nos actions soient bonnes, surtout à cette époque où la matière s'est répandue [a dépassé la mesure], les tentations sont apparues et se sont propagées, les conseillers ont diminué, la foi s'est affaiblie, et le monde s'est embelli avec ses parures et ses fleurs, et a alourdi le dos des gens à cause de ses nombreuses demandes, et a fatigué les nerfs à cause de la diversité de ses besoins jusqu'à ce que l'amour soit devenu pour ce monde, ainsi que la haine, les liaisons [d'amitié] et la séparation, sauf ceux qu'Allah (qu'Il soit exalté) a protégés ; et ce monde [l'amour de ce monde] est ce qui empêche le plus les gens de rechercher la vie de l'au-delà.

Allah (qu'Il soit exalté) a dit :

{Ceux qui n'espèrent pas Notre rencontre, qui sont satisfaits de la vie présente et s'y sentent en sécurité, et ceux qui sont inattentifs à Nos signes [ou versets]. Leur refuge sera le Feu, pour ce qu'ils acquéraient} [Jonas : 7-8].

Le désir d'entrer au Paradis est un commandant, et la peur de l'Enfer empêche de commettre les péchés est un conducteur. Le Paradis est digne de l'effort du musulman, car il contient ce que l'œil n'a jamais vu, ce que l'oreille n'a jamais entendu, et ce qu'aucun cœur n'a ressenti.

Oussaamah ibn Zaïd (qu'Allah soit satisfait de lui) a dit que le prophète (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(Y a-t-il des gens qui veulent fournir des efforts pour le Paradis ? Car le Paradis ne contient aucun danger, et je jure par le Seigneur de la Kâa'ba qu'il est une lumière qui resplendit, un myrte qui se balance, un château élevé, un ruisseau permanent, des fruits mûres, des femmes d'une grande beauté, de nombreux vêtements, et l'éternité dans une bonne demeure, ainsi que des fruits, de la verdure, des vêtements en soie noire, et des bienfaits dans un lieu élevé et resplendissant). Ils dirent :

-« Oui ! O Messager d'Allah ! Nous sommes ceux qui fourniront des efforts pour le Paradis ». Il dit :

(Dites : « Si Allah le veut »). Ils dirent alors : -« Si Allah le veut ». Rapporté par Ibn Maajah, Ibn Hib-

baane, et Al-Baihaqi.

D'après Abou Houréïrah (qu'Allah soit satisfait de lui) le messager d'Allah (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(Les constructions du Paradis sont faites de briques d'or et d'argent, et son ciment, qui se trouve entre les briques, est le musc ; ses cailloux sont les perles et les rubis [les pierres précieuses] ; et sa terre est le safran. Celui qui y entre, vit dans l'aisance et ne connaît pas la misère [le malheur], il vit éternellement et ne meurt pas, ses vêtements ne s'usent pas et sa jeunesse ne finit pas).

D'après Abou Moussa Al-Ach'âri (qu'Allah soit satisfait de lui) le prophète (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(Le croyant a dans le paradis une tente construite d'une seule perle creuse, sa hauteur dans le ciel correspond à soixante miles ; dans cette tente, le croyant possède des femmes ; et le croyant leur rend visite l'une après l'autre, et elles ne se voient pas) Rapporté par

Al-Boukhari et Mouslim.

Et en ce qui concerne leur boisson, c'est comme le Seigneur (qu'Il soit glorifié) a dit :

{Voilà la description du Paradis qui a été promis aux pieux : il y aura là des ruisseaux d'une eau jamais malodorante, et des ruisseaux d'un lait au goût inaltérable, et des ruisseaux d'un vin délicieux à boire, ainsi que des ruisseaux d'un miel purifié} [Mohammed : 15].

D'après Abou Houréïra (qu'Allah soit satisfait de lui) le messager d'Allah (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit au sujet des habitants du Paradis :

(Un parmi eux mettra sa main entre ses épaules (les épaules des femmes du Paradis), puis il regardera sa main à partir de son image derrière ses vêtements, sa peau et sa chair ; et il regardera la moelle de sa jambe comme lorsque l'un parmi vous regarde le cordon de la perle ; son foie [son ventre] est un miroir pour elle, et son foie est un miroir pour

lui) rapporté par Abou Yâala et Al-Baihaqui.

Et d'après Anass ibn Maalik (qu'Allah soit satisfait de lui) le prophète (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(Le plus bas de tous les habitants du Paradis est celui qui aura autour de lui dix mille servants, et chaque servant portera deux plats : un plat en or et l'autre en argent ; dans chaque plat, il y aura un met différent ; il mangera du dernier plat tout comme il mangera du premier, et il ressentira un plaisir et un goût dans le dernier qu'il ne ressentira pas dans le premier.

Ensuite, après cela, sa transpiration sera du musc et son éructation [son rot] sera du musc. Ils n'urineront pas, ils n'iront pas à la selle et ils ne se moucheront pas [le nez]) rapporté par

Tabaraani et Ibn Abi Ad-Dounia.

Et Allah (qu'Il soit exalté) a décrit les délices éternels qui se trouvent dans le Paradis dans son Livre comme Il ne les a pas décrits dans les autres Livres célestes, et le messager d'Allah (qu'Allah prie sur lui et le salue) les a décrits comme aucun prophète ne les a décrits, afin que nous accomplissions les œuvres des habitants du Paradis, et afin que nous nous empressions d'accomplir les bonnes actions, que nous recherchions le Paradis de notre Seigneur en fournissant beaucoup d'efforts, que nous demandions à notre Seigneur de nous donner le Paradis et obtenions Sa miséricorde, car personne n'entrera au Paradis sauf par la miséricorde d'Allah ; et la Satisfaction du Seigneur des mondes et regarder Son Noble

Visage sont meilleurs que les délices du Paradis. Allah (qu'Il soit exalté) a dit :

{Aux croyants et aux croyantes, Allah a promis des Jardins sous lesquels coulent les ruisseaux, pour qu'ils y demeurent éternellement, et des demeures excellentes, aux jardins d'Eden [du séjour permanent]. Et la satisfaction d'Allah est plus grande encore, et c'est là l'énorme succès} [Le repentir : 72].

Et en ce qui concerne l'Enfer, c'est la demeure des mauvais, et l'endroit de l'impureté, de l'humiliation, du déshonneur et de l'abaissement. (Il est très profond, et si une pierre était jetée à partir du bord de l'Enfer, elle n'atteindrait pas le fond pendant soixante-dix ans) rapporté par Mouslim.

Sa chaleur est terrible :

(Le feu de ce monde correspond à une seule partie des soixante-dix parties du feu de l'Enfer)

Rapporté par Al-Boukhari.

La nourriture de ses habitants est le « Zakoum » qui provient d'un arbre qui sort de l'Enfer et se nourrit de l'Enfer, ainsi que des plantes épineuses qui n'engraissent, ni n'apaisent la faim, leur goût est très mauvais, elles sont amères et d'une très grande chaleur, elles restent coincées dans la gorge, et elles ne peuvent descendre dans le ventre qu'avec l'eau qui est très chaude, et lorsqu'elles arrivent dans le ventre, elles coupent les intestins.

Et parmi leurs boissons : le métal fondu et le pus composé de sang. Leurs vêtements seront le goudron, le fer, et ils auront des habits en feu - qu'Allah nous protège de cela-

Allah (qu'Il soit exalté) a dit :

{A ceux qui ne croient pas, on taillera des vêtements de feu, tandis que sur leurs têtes, on versera de l'eau bouillante. Qui fera fendre ce qui est dans leurs ventres de même que leurs peaux. Et il y aura pour eux des maillets de fer. Toutes les fois qu'ils voudront sortir (pour échapper) à la détresse, on les y remettra et (on leur dira) : « Goûtez au châtiment de la fournaise »} [Le pèlerinage : 19-22].

Abdoullah ibn Al-Harith ibn Jaz (qu'Allah soit satisfait de lui) a dit :

-« Il y a dans l'Enfer des serpents comme les cous des chameaux, qui mordront l'homme, celui-ci ressentira la chaleur de son venin pendant soixante-dix ans » rapporté par Ahmed.

Allah (qu'Il soit exalté) a dit :

{Et dis : « Œuvrez, car Allah va voir votre œuvre, de même que Son messager et les croyants, et vous serez ramenés vers Celui qui connaît bien l'invisible et le visible. Alors

Il vous informera de ce que vous faisiez}
[Le repentir : 105].

Craignez Allah (qu'Il soit exalté) comme la crainte de celui qui Le craint en secret et en public, car personne n'obtient le succès qu'avec la crainte de son Seigneur, et personne n'échoue qu'en suivant les envies bestiales et en négligeant les bonnes actions.

O Musulmans !

Votre Seigneur vous a appelés aux jardins des délices en accomplissant les bonnes œuvres et en évitant les mauvaises actions, Il a dit (qu'Il soit exalté) :

{Et concourez au pardon de votre Seigneur, et à un Jardin (paradis) large comme les cieux et la terre, préparé pour les pieux, qui dépensent dans l'aisance et dans l'adversité, qui dominent leur rage et pardonnent à autrui - car Allah aime les bienfaisants -} [Aal Imraane : 133-134].

Et dans le hadith, le prophète (qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(Vous entrerez tous au Paradis sauf celui qui refuse d'y entrer). Ils dirent :

-« Et qui refuserait d'y entrer, ô messager d'Allah ? ». Il dit :

(Celui qui m'obéit, entrera au Paradis ; et celui qui me désobéit, aura alors refusé d'y entrer).

Donc, que personne ne reste attachée à la vie de ce monde et à ses plaisirs, et qu'elle ne lui fasse pas oublier la demeure de l'au-delà, car ce monde n'est qu'un amas de rêves, l'ombre d'un arbre, et un plaisir trompeur, et ses jours passent très vite. Et dans le hadith, le prophète

(qu'Allah prie sur lui et le salue) a dit :

(On fera venir l'homme qui vivait le plus dans

la misère dans ce monde, et on le plongera dans le Paradis, puis on lui dira :

-« O Fils d'Adam ! N'as-tu jamais connu la misère ? ». Il dira alors :

-« Non, je jure par Allah que je n'ai jamais connu la misère ».

Puis, on fera venir l'homme qui vivait le plus dans l'aisance dans ce monde, et on le plongera dans l'Enfer, puis on lui dira :

-« O Fils d'Adam ! N'as-tu jamais connu de plaisir dans la vie terrestre ? ». Il dira alors : -« Non, je jure par Allah que je n'ai jamais vu de plaisir ».

Car le Paradis fait oublier toutes les misères, et l'Enfer fait oublier tous les plaisirs. Allah (qu'Il soit béni et exalté) a dit :

{Vois-tu si Nous leur permettions de jouir, des années durant, et qu'ensuite leur arrive ce dont on les menaçait, les jouissances qu'on leur a permises ne leur serviraient à rien}

[Les poètes : 205-207].

Et le Paradis est recherché avec la satisfaction d'Allah (qu'Il soit béni et exalté), et Son adoration avec ce que le messager d'Allah (qu'Allah prie sur lui et le salue) a prescrit.

Qu'Allah Le Tout Puissant nous accorde Sa miséricorde, qu'Il fasse de nous des musulmans pieux et sincères, qu'Il accepte notre repentir afin de nous accorder à tous le Paradis Firdaws.

Que les prières, le salut, et les bénédictions d'Allah soient sur notre noble et saint Prophète Muhammad, sa famille, et ses compagnons.

(Back to Contents)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Créée en 1913 sous le nom de Mission musulmane de Woking.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Sites Web : www.aail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Italian

Religione!

By Luca del Negro

“Il senso di un significato superiore dell'esistenza è ciò che innalza l'uomo al di sopra della sua condizione elementare” scriveva Carl Gustav Jung. Oggi, come al-

lora, questa analisi viscerale e limitante del pensiero umano inserito nel contesto fallimentare delle società cosiddette moderne riemerge con forza, in una trasformazione energetica molecolare che surclassa l'attività cerebrale, intellettuale, di pensiero puro.

Oggi, la richiesta di Religione da parte delle masse spesso inconsapevoli della natura del progetto divino per questa indagine di parte, è enorme ed abnorme, epocale!

Già inserito e contestualizzato *l'incipit* in “materiale umano”, ogni movimento umano di cui ci apprestiamo alla verifica, per la legge dell'entropia, questo troverà rimedio in altra componente umanoide spiegata oggi la politica sociale come evanescenza (spettacolo) e quindi la ricerca delle masse esasperata di Religione, è per la sua natura una richiesta di vita, di identità da porsi come condizione per la sopravvivenza. Le funzioni degli operatori sociali, dei medici seguaci di Ippocrate e professionisti del settore dell'aiuto solidale eccetera, oggi adoperati nella commistione operativa e di emergenza con i religiosi, non sono sufficienti a garantire ciò che la Religione in qualche maniera ha garantito e propone. Entro 15 e forse al massimo 20 anni da questa parte, la Popolazione mondiale è destinata a raddoppiare, laddove la miseria delle condizioni sarà l'unica evidenza capace di mostrarsi con quella ferocia che è essa stessa natura da domare attraverso la Religione?

Dove giacciono i teologi ed i rappresentanti dell'intelligenza della nostra razza? Perché essi si nascondono dietro ai carnali fallimenti umiliando il pensiero alto con letture liturgiche che già essi non vogliono comprendere?

“The sense of a higher meaning of existence is what elevates man above his elementary condition” wrote Carl Gustav Jung.

Today, as then, this visceral and limiting analysis of human thought inserted into the failed context of so-called modern societies resurfaces forcefully, in a molecular energetic transformation that outclasses the cerebral, intellectual, and pure thought activity. And **today, the demand for Religion by the masses often unaware of the nature of the divine project for this partisan investigation is enormous and abnormal, epochal!** Already inserted and contextualized the incipit in “human material”, every human movement that we are preparing to verify, by the law of entropy, this will find a remedy in another humanoid component explained today social policy as evanescence (spectacle) and therefore **the search for the exasperated masses of Religion, is by its nature a demand for life, for identity to be set as a condition for survival.** The functions of social workers, doctors who follow Hippocrates and professionals in the solidarity aid sector, etc., today used in the operational and emergency mix with religious, are not sufficient to guarantee what Religion has somehow guaranteed and proposes.

Within 15 and perhaps at most 20 years on this side, is the world population set to double, where the misery of conditions will be the only evidence capable of showing itself with that ferocity which is itself nature to be tamed through Religion? **Where do the theologians and representatives of the intelligentsia of our race lie?**

Why do they hide behind carnal failures by humiliating high thought with liturgical readings that they already do not want to understand?

Lucaa del Negro, revised (ITA+ENG) excerpt from: Mā shā' Allāh (XXI century schyzoid man) (<https://autorenegro.org/>)

PLEASE, DONATE AND SUPPORT HERE:
<https://gofund.me/3d7e2c50>
 OR HERE: www.paypal.com/paypalme/LUCAAautore

TRANSLATORS WANTED!!!! ([Contents](#))

Spanish

Despertar Espiritual y Racionalidad:

Una Perspectiva Ahmadiyya sobre el Fanatismo, la Ignorancia y los Condicionamientos Sociales a la Luz del Ihsan

Por Ubaldo Pino

Introducción

Desde la perspectiva de la Comunidad Musulmana Lahore Ahmadiyya, y en particular resonando con el énfasis intelectual y espiritual de la tradición de Lahore (que históricamente ha puesto un profundo énfasis en el Ihsan o excelencia espiritual, la racionalidad y la presentación académica del Islam), las plagas que asolan a la sociedad contemporánea —el fanatismo religioso (ta'assub), la ignorancia (jahl) y el ciego condicionamiento social (taqlid-e-ajdad)— son vistas como desviaciones de la pureza original del mensaje coránico.

El Islam, en su esencia, es una religión de paz, amor y conocimiento. El Prometido Mesías, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad de Qadian, y los eruditos de la tradición de Lahore han sostenido consistentemente que el verdadero yihad de esta era es el "Yihad del Corán": un esfuerzo intelectual y espiritual para erradicar la ignorancia y el extremismo mediante el Ihsan (la belleza moral y la conciencia de la presencia divina).

A continuación, se examinan estos tres flagelos a la luz del Sagrado Corán y los Hadices tradicionales, interpretados bajo el prisma de la teología Lahore Ahmadiyya.

1. El Fanatismo (Ta'assub): La Destrucción de la Armonía Social

El fanatismo, definido como la adhesión obstinada e irracional a las propias ideas o creencias, llevando al desprecio o la violencia hacia el

"otro", es condenado enérgicamente en el Islam. La perspectiva Lahore Ahmadiyya sostiene que el terrorismo y el extremismo moderno no son productos del Islam, sino de la ignorancia y la falta de verdadera espiritualidad (Ihsan).

El Sagrado Corán establece el valor sagrado de la vida humana y la diversidad como signos de Dios, no como motivos de conflicto:

"Y no matéis al alma que Allah ha prohibido, salvo con justo derecho... Si alguien mata a un alma que no ha matado a otra, o que no ha causado corrupción en la tierra, es como si hubiera matado a toda la humanidad; y si alguien da vida a un alma, es como si diera vida a toda la humanidad." (Corán, Surah Al-Ma'idah 5:32).

"¡Oh, humanos! Ciertamente, os hemos creado de un varón y de una hembra, y os hemos hecho pueblos y tribus para que os conozcáis unos a otros. Ciertamente, el más honrado de vosotros ante Allah es el más piadoso de vosotros." (Corán, Surah Al-Hujurat 49:13).

La exégesis Lahore Ahmadiyya enfatiza que el propósito de las naciones y tribus es la cooperación y el conocimiento mutuo, no el aislamiento ni la hostilidad. El fanatismo viola el principio de Huquq-ul-Ibad (los derechos de la humanidad).

En los Hadices Tradicionales, el Profeta Muhammad (la paz y las bendiciones de Allah sean con él) advirtió severamente contra el extremismo en la religión:

"Cuidado con el extremismo en la religión, porque ciertamente, quienes os precedieron fueron destruidos por el extremismo en la religión." (Sunan Ibn Majah, Hadiz 3057; Sahih Ahmad).

"La religión es facilidad, y quien la haga difícil será vencido por ella." (Sahih Al-Bukhari, Hadiz 39).

El Ihsan actúa como el antídoto contra el fanatismo. Cuando un creyente alcanza el Ihsan (adorar a Dios como si Lo viera), desarrolla una empatía universal y una compasión que hace imposible el odio sectario.

2. La Ignorancia (Jahl): La Raíz de la Desviación Espiritual e Intelectual

Para el pensamiento Lahore Ahmadiyya, la fe y la razón no son opuestas; son dos alas del mismo pájaro. La ignorancia no es solo la falta de datos, sino la ceguera del corazón y la negativa a utilizar el intelecto que Dios ha otorgado. La ignorancia es el caldo de cultivo donde florecen las supersticiones y el radicalismo.

El Sagrado Corán exalta el conocimiento y condena a quienes se niegan a reflexionar:

"¿Son iguales los que saben y los que no saben? Solo reflexionan los dotados de entendimiento." (Corán, Surah Az-Zumar 39:9).

"Y no sigas aquello de lo cual no tengas conocimiento; ciertamente, del oído, la vista y el corazón, de todos ellos se preguntará." (Corán, Surah Al-Isra 17:36).

Este último versículo es la base epistemológica del Islam Lahore Ahmadiyya: exige la in-

vestigación independiente de la verdad y rechaza la aceptación pasiva de dogmas sin comprensión.

Los Hadices refuerzan la búsqueda del conocimiento como un deber sagrado, abarcando tanto el saber espiritual como el secular:

"La búsqueda del conocimiento es un deber de todo musulmán y musulmana." (Sunan Ibn Majah, Hadiz 224).

"No es la vista la que se ciega, sino que es el corazón el que se ciega en los pechos." (Corán, Surah Al-Hajj 22:46 - Citado en el contexto de la ignorancia espiritual en los Hadices y exégesis).

La ignorancia social se combate con la educación. Los eruditos de la tradición de Lahore siempre han enfatizado que la verdadera educación islámica debe liberar la mente de las cadenas del dogma ciego.

3. Los Condicionamientos Sociales y el Ciego Seguimiento de los Ancestros (Taqlid-e-Ajdad)

Uno de los mayores obstáculos para la reforma social y espiritual, según la teología Lahore Ahmadiyya, es el condicionamiento social: la adhesión a prácticas culturales, tradiciones

patriarcales o costumbres locales que contradicen los principios universales del Corán, simplemente porque "así lo hicieron nuestros padres".

El Sagrado Corán es extremadamente crítico con este condicionamiento sociológico:

"Y cuando se les dice: 'Seguid lo que Allah ha revelado', dicen: 'No, sino que seguiremos lo que encontramos que hacían nuestros padres'. ¿Qué! ¿Aunque sus padres no tuvieran sentido común ni estuvieran guiados?" (Corán, Surah Al-Baqarah 2:170).

"Y de la misma manera, no enviamos antes de ti ningún advertidor a ninguna ciudad sin que los que vivían en el lujo entre ellos dijeran: 'Ciertamente, encontramos a nuestros padres siguiendo una religión, y nosotros somos sus seguidores en sus huellas'." (Corán, Surah Az-Zukhruf 43:22-23).

El Islam Ahmadiyya enseña que la tradición por sí sola no es una fuente de verdad. Los condicionamientos sociales a menudo perpetúan la injusticia, la desigualdad de género y la corrupción moral. Romper con el Taqlid (seguimiento ciego) y abrazar la Ijtihad (esfuerzo intelectual) y el Ihsan es esencial para la evolución espiritual de la sociedad.

Los Hadices también advierten contra la imitación ciega de otras sociedades o de las mayorías:

"Seguiréis las sendas de quienes os precedieron, paso a paso, codo con codo, hasta que si ellos entraran en la madriguera de un lagarto, vosotros también entraríais en ella". Los Compañeros preguntaron: "¿Oh, Mensajero de Allah, [te refieres a] los judíos y los cristianos?". Él respondió: "¿Quiénes, si no ellos?" (Sahih Al-Bukhari, Hadiz 3456; Sahih Muslim, Hadiz 2669).

Este Hadiz ilustra cómo el condicionamiento social y la presión de los pares pueden desviar a una comunidad de su pureza original.

4. El Ihsan: La Síntesis Ahmadiyya para

la Reforma Social

La solución a estos tres males no es meramente legalista, sino profundamente espiritual. El Ihsan (excelencia, belleza, perfección en la acción y la intención) es el núcleo de la enseñanza Lahore Ahmadiyya.

El Profeta Muhammad (paz sea con él) definió el Ihsan en el famoso Hadiz de Gabriel:

"El Ihsan es que adores a Allah como si Lo vieras, porque si tú no Lo ves, ciertamente Él te ve a ti." (Sahih Muslim, Hadiz 8).

Desde la perspectiva de Lahore y la Comunidad Ahmadiyya, el Ihsan transforma la religión de un conjunto de rituales mecánicos a una experiencia viva de amor divino.

Contra el fanatismo, el Ihsan infunde amor por toda la creación de Dios.

Contra la ignorancia, el Ihsan motiva al creyente a buscar la verdad con humildad y mente abierta.

Contra el condicionamiento social, el Ihsan otorga el coraje moral para priorizar los mandatos de Dios sobre las expectativas de la sociedad.

Como escribió Hazrat Mirza Ghulam Ahmad en su obra *Tiryaq al-Qulub* (El Antídoto de los Corazones): "La verdadera religión es aquella que purifica el corazón, libera al hombre de la esclavitud de sus pasiones y lo llena de amor y compasión por toda la humanidad".

Conclusión

La perspectiva Lahore Ahmadiyya, en sintonía con el énfasis espiritual y racional de la tradición de Lahore, nos recuerda que el Islam no es una religión de la espada ni del dogma ciego, sino una religión de la luz (Noor). El fanatismo, la ignorancia y los condicionamientos sociales son sombras que solo pueden disiparse mediante la luz del conocimiento cósmico y la práctica del Ihsan. Solo a través de la

investigación independiente de la verdad, el respeto por la diversidad humana y la búsqueda de la excelencia moral, la humanidad podrá alcanzar la paz verdadera y la satisfacción divina.

Bibliografía y Referencias

Fuentes Primarias Islámicas:

1. *El Sagrado Corán:*

Surah Al-Ma'idah (5:32) - Sobre la santidad de la vida humana.

Surah Al-Hujurat (49:13) - Sobre el propósito de la diversidad humana.

Surah Az-Zumar (39:9) - Sobre la superioridad del conocimiento.

Surah Al-Isra (17:36) - Sobre la prohibición de seguir la ignorancia.

Surah Al-Baqarah (2:170) - Sobre la crítica al seguimiento ciego de los ancestros.

Surah Az-Zukhruf (43:22-23) - Sobre el condicionamiento social y las tradiciones.

2. *Sahih Al-Bukhari:*

Hadiz 39 (La religión es facilidad).

Hadiz 3456 (La advertencia contra la imitación ciega de las sociedades pasadas).

3. *Sahih Muslim:*

Hadiz 8 (El Hadiz de Gabriel sobre la definición de Ihsan).

Hadiz 2669 (La advertencia contra el extremismo y la imitación).

4. *Sunan Ibn Majah:*

Hadiz 224 (La obligación de buscar conocimiento).

Hadiz 3057 (La destrucción de los extremistas).

Obras de la Literatura Ahmadiyya y Tradición de Lahore:

5. *Mirza Ghulam Ahmad, Hazrat:*

La Filosofía de las Enseñanzas del Islam (The Philosophy of the Teachings of Islam, 1896). (Fundamental para entender la postura Ahmadiyya sobre la paz, el rechazo a la coerción y el verdadero Yihad).

Mensaje de Paz (Message of Peace, 1900). (Respuesta directa al fanatismo y las acusaciones de violencia contra el Islam).

Tiryag al-Qulub (El Antídoto de los Corazones). (Sobre la purificación espiritual y el Ihsan).

La Voluntad (The Will, 1905). (Donde se establece el marco para la continuidad intelectual y espiritual de la Comunidad).

6. Maulana Muhammad Ali y la Tradición de Lahore:

La Religión del Islam (The Religion of Islam, 1917). (Obra maestra que enfatiza la racionalidad del Islam, el significado espiritual del Yihad y la importancia del Ihsan como base de la ética islámica).

El Sagrado Corán: Traducción con Comentario Breve (The Holy Qur'an: Translation and Brief Commentary). (Refleja la exégesis racional y anti-extremista promovida por los eruditos de Lahore).

[\(Back to Contents\)](#)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore Uruguay branch

Establecida en 1913 como la Misión Musulmana de Woking.

Correo electrónico: editor.thelight@LACommunity.uk

Sitios web: www.aaail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk